

a) a tulajdonosként történő rendelkezési jog átszállt a vevőre és a terméket az eladó úgy értékesítette, hogy azt egy EXW paritású adásvételi szerződés alapján a vevő rendelkezésére bocsátotta, amelyben a vevő kötelezettséget vállalt arra, hogy a terméket az értékesítő tagállamában található biztonságos raktárból a teljesítés helyének tagállamától eltérő tagállamba viszi, és amely alapján a szerződéses iratok és/vagy más okirati bizonyítékok azt támasztják alá, hogy a terméket egy másik tagállamban található célállomásra akarják továbbszállítani, azonban a termék ténylegesen még nem hagyta el az teljesítés helyének tagállamát; vagy

b) a tulajdonosként történő rendelkezési jog átszállt a vevőre és termék egy másik tagállam felé történő szállítás megkezdődött, de még nem feltétlenül fejeződött be (különösen, ha a termék ténylegesen még nem hagyta el a teljesítés helyének tagállamát); vagy

c) a tulajdonosként történő rendelkezési jog átszállt a vevőre és termék egy másik tagállam felé történő szállítás során elhagyta a teljesítés helyének tagállamát; vagy

d) a tulajdonosként történő rendelkezési jog átszállt a vevőre és bizonyítható, hogy a termék a célállomásra tagállamába ténylegesen megérkezett?

3) A vonatkozó körülmények között, ha egy jóhiszemű értékesítő egy visszaigénylési kérelem benyújtását követően tagállama illetékes hatóságai részére tényszerű bizonyítékokat nyújtott be, amelyek a kézbesítéskor egyértelműen bizonyították, hogy a 28c. cikk A. rész a) pontja alapján a termékértékesítést illetően adómentességre jogosult, és az illetékes hatóságok az adómentesség céljából eredetileg elfogadták e bizonyítékokat, a teljesítés helyének tagállama szerinti illetékes hatóságok utóbb mely körülmények között írhatják elő az értékesítő részére (ha egyáltalán), hogy HÉA-t számítson fel ezen termékekre, ha olyan további bizonyítékok jutnak tudomásukra, amelyek vagy (a) kétséget támasztanak a korábbi bizonyítékok érvényességével kapcsolatban vagy (b) azt támasztják alá, hogy a benyújtott bizonyítékok, az értékesítő tudta vagy közrehatása nélkül, tartalmilag hibásak voltak?

4) A 3) pontban foglalt kérdésre adott választ befolyásolja-e az a tény, hogy bizonyítékok léteztek arra nézve, hogy vevő a célállomásra tagállamának adóhatóságainak adóbevallásokat nyújtott be, amelyekben közösségen belüli termékbeszerzés-ként szerepeltek az e követelések tárgyát képező vásárlások, és hogy a vevő a beszerzésre jutó fizetendő adó címén tüntetett fel egy összeget és ugyanezen összeget a hatodik irányelv 17. cikk (2) bekezdése d) pontjának megfelelően előzetesen felszámított HÉA-ként is levonásba helyezte.

(¹) A tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-

megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv (HL L 145., 1977.6.13., 1. o.).

A Tribunale Amministrativo Regionale per la Puglia 2004. július 22-i végzésével az Associazione Nazionale Autotrasporto Viaggiatori – A.N.A.V. kontra Comune di Bari és A.M.T.A.B. Servizio SpA. ügyben benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem

(C-410/04. sz. ügy)

(2004/C 300/53)

A Tribunale Amministrativo Regionale per la Puglia 2004. július 22-i végzésével, amely 2004. szeptember 27-én érkezett a Bíróság Hivatalához, az Associazione Nazionale Autotrasporto Viaggiatori – A.N.A.V. kontra Comune di Bari és A.M.T.A.B. Servizio SpA. ügyben előzetes döntéshozatal iránti kérelmet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához.

A Tribunale Amministrativo Regionale per la Puglia a következő kérdésről kéri a Bíróság döntését:

„A közösségi joggal, és különösen az átláthatóság és a szabad verseny EK-Szerződés 46., 49. és 86. cikkében szabályozott kötelezettségével összeegyeztethető-e a 269/03. törvényerejű rendelet 14. cikke által módosított 267/00. törvényerejű rendelet V. címének 113. cikke, amely semmilyen módon nem korlátozza a közigazgatási szerv választási szabadságát a közszolgáltatási megbízások különféle formái, különösen a nyilvános pályázati eljárás valamint a teljes mértékben a közigazgatási szerv által ellenőrzött társaság közvetlen megbízása között?”

Az Európai Közösségek Bizottsága által az Olasz Köztársaság ellen 2004. szeptember 24-én benyújtott kereset

(C-412/04. sz. ügy)

(2004/C 300/54)

Az Európai Közösségek Bizottsága, képviseli: Klaus Wiedner és Giuseppe Bambara meghatalmazotti minőségben, 2004. szeptember 24-én keresetet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához az Olasz Köztársaság ellen.

Az Európai Közösségek Bizottsága keresetében azt kéri, hogy a Bíróság:

- állapítsa meg, hogy az Olasz Köztársaság az alábbi rendelkezések elfogadásával nem teljesítette a 93/37/EGK irányelv⁽¹⁾, a 93/36/EGK irányelv⁽²⁾, a 92/50/EGK irányelv⁽³⁾ és a 93/38/EGK irányelv⁽⁴⁾, valamint az EK-Szerződés 43. és 49. cikke és az ezeken alapuló átláthatóság és egyenlő bánásmód elve alapján fennálló kötelezettségeit: a legutóbb a 2002. augusztus 1-jei 166. törvény 7. cikkével módosított 1994. február 11-i 109. törvény 2. cikkének (1) bekezdése, 17. cikkének (12) bekezdése, 27. cikkének (2) bekezdése, 30. cikkének (6a) bekezdése, 37b. és 37c. cikkének (1) bekezdése; a legutóbb a 166/2002. törvénnyel módosított 109/94. törvény 2. cikkének (5) bekezdése, együttes alkalmazásban az 1942. évi 1150. és az 1977. évi 10. törvénnyel és az ezeket követő módosításokkal és kiegészítésekkel; a 109/94. törvény 28. cikkének (4) bekezdése együttes alkalmazásban az 1999. december 21-i 554. D.P.R. 188. cikkével és a fent hivatkozott 166/2002. törvény 7. cikkével, valamint az 1995. március 17-i 157. sz. törvényerejű rendelet 3. cikke (3) bekezdésével;
- kötelezze az Olasz Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

A Bizottság megjegyzi, hogy a 109/1994. törvény 2. cikkének (1) bekezdése, valamint az 1995. március 17-i 157. sz. törvényerejű rendelet 3. cikkének (3) bekezdése, amely az építési beruházásra irányuló közbeszerzési szerződések szabályozása alá vonja azokat a szerződéseket is, amelyekben az építési beruházásnak gazdasági szempontból túlsúlya van, de más szolgáltatásokhoz képest egyértelműen kiegészítő jellegű, ezzel számos, a vonatkozó közösségi szabályozás, nevezetesen esettől függően a 92/50/EGK, illetve a 93/36/EGK irányelv alkalmazási körébe eső szolgáltatási és beszállítási szerződést is e szabályozás alá von.

Mivel az ezen irányelvekben alkalmazott értékhatárok meglehetősen alacsonyabbak a 93/37/EGK irányelvénél, a vizsgált rendelkezések ennél fogva lehetővé teszik a 92/50/EGK és a 93/36/EGK irányelvekben előírt eljárások betartása nélkül olyan vegyes, szolgáltatásra és építési beruházásra irányuló, beszállításra és építési beruházásra irányuló, vagy beszállításra, építési beruházásra és szolgáltatásra irányuló szerződések odaítélését, amelyeknek összege magasabb ezen utóbbiakban alkalmazott értékhatárnál, de alacsonyabb a 93/37/EGK irányelvben meghatározott építési beruházásra irányuló szerződésekénél, azon egyetlen ténynél fogva, hogy az építési beruházásoknak, noha csupán kiegészítő jellegűek, gazdasági szempontból túlsúlyuk van. Ebből a nézőpontból a vizsgált rendelkezések a hivatkozott 92/50/EGK és 93/36/EGK irányelveket sértik.

Magánszemélyek által a városfejlesztési hozzájárulás terhére végrehajtott intervenciók

A Bizottság úgy véli, hogy a 109/94. törvény 2. cikkének (5) bekezdése, amely kizárja a 93/37/EGK irányelv által szabályozott eljárás lefolytatásának kötelezettségét abban az esetben, amikor a magánszemély és a közigazgatási szerv közötti megál-

lapodás több építési beruházási tevékenységet foglal magában, amelyek értéke egyenként vizsgálva az említett irányelv által alkalmazott határértékénél alacsonyabb, ám amelyek együttes összege ezen határértéket túllépi, mindig együttesen alkalmazva a városfejlesztési munkák építési engedély vagy egy jóváhagyott parcellázási terv jogosultjának történő közvetlen odaítélését lehetővé tevő 1942. évi 1150. és az 1977. évi 10. törvénnyel és azt követő módosításokkal valamint kiegészítésekkel, sérti a 93/37/EGK irányelvet.

A közösségi értékhatárnál alacsonyabb összegű tervezési és építési beruházás-irányítási megbízások odaítélése

A Bizottság megjegyzi, hogy a 109/94. törvény 17. és 30. cikkeit, amelyek lehetővé teszik az ajánlatkérő közigazgatási szerv számára, hogy a kérdéses szerződések megbízások alapon, bármiféle közzététel nélkül ítéljék oda, az EK-Szerződés 49. cikkén alapuló átláthatóság elvével ellentétesnek kell tekinteni. Másrészt a szolgáltatásnyújtók tapasztalatát és képességeit ellenőrző eljárás lefolytatása önmagában nem biztosítja az említett átláthatóság elvének betartását, hacsak nincsenek előírva minimális közzétételi módok, amelyek lehetővé teszik az egyenlő feltételek közötti versenyt valamennyi, a szolgáltatásnyújtásban potenciálisan érdekelt személy számára.

Az építési beruházás-irányítási szolgáltatás odaítélésének szabályozása

A Bizottság megállapítja, hogy a 109/94. törvény 27. cikkének (2) bekezdése, amely lehetővé teszi az építési beruházás-irányítási szolgáltatási szerződések – bármiféle versenykiírás nélküli – közvetlen odaítélését a tervezéssel megbízott szakembernek, a megbízás tárgyát képező szolgáltatás értéke és az alkalmazandó szabályozás szerint a 92/50/EGK, illetve a 93/38/EGK irányelv, avagy az EK-Szerződés 43. és 49. cikkének megsértésének minősül.

Az átvételi szolgáltatások odaítélésének szabályozása

A Bizottság úgy véli, hogy a 109/94. törvény 28. cikke által szabályozott mechanizmus, amely lehetővé teszi az ajánlatkérő számára a közmunka saját szervezetükön kívüli átvevőjének közvetlen kiválasztását az építési beruházás-átvételi szolgáltatásra irányuló pályázaton való részvételt valamennyi potenciálisan érdekelt szolgáltatásnyújtó számára lehetővé tevő pályázati kiírás vagy egyéb formájú közvetlen hirdetmény közzététele nélkül, az említett szolgáltatások és az alkalmazandó szabályozás szerint ellentétben áll a 92/50/EGK irányelv és a 93/38/EGK irányelvvvel vagy az EK-Szerződés 43. és 49. cikkében kifejezett átláthatóság alapelvével.

A tervköltségvetés szabályozása

A 109/94. törvény 37a. és azt követő cikkei az ún. „tervköltségvetés” intézményét szabályozzák. Ennek az intézménynek az a rendeltetése, hogy lehetővé tegye az építési beruházások megvalósítását a közigazgatáson kívüli, „előmozdítóknak” nevezett személyek által tett ajánlatok alapján, építési beruházások koncessziójának odaítélése által.

A Bizottság megjegyzi, hogy a koncesszió versenyztetési módjainak fent említett szabályozása két előnnyel bír az „előmozdító” számára az összes többi potenciális versenyzővel szemben. Először is, eljárásjogi szempontból az „előmozdító” automatikusan meghívást kap a koncesszió odaítélése céljából tartott ajánlattételi eljárásra az általa és a résztvevők által az előző pályázaton benyújtott ajánlatok összehasonlításának eredményétől függetlenül. Vagyis, ha az adott pályázaton az „előmozdító” eredeti ajánlatánál kettőnél több jobb ajánlatot nyújtottak is be, az ajánlattételi eljárást mindenképpen a két legjobb ajánlatot benyújtó, valamint az „előmozdító” között fogják lefolytatni. Másodszor pedig, anyagi jogi szempontból, az a szabályozás, amely lehetőséget nyújt az „előmozdító” ajánlata módosítására az ajánlattételi eljárás folyamán annak érdekében, hogy azt a közigazgatási szerv által legmegfelelőbbnek tartotthoz közelítse, gyakorlatilag azt jelenti, hogy az „előmozdító” számára a koncesszió odaítélése során elővételi jogot ismernek el.

A Bizottság úgy véli, hogy az „előmozdító” fent bemutatott előnyeinek elismerése a potenciális koncessziótulajdonosokkal szemben ellentmond az egyenlő bánásmód elvének.

(¹) HL L 199., 1993.8.9., 54. o.

(²) HL L 199., 1993.8.9., 1. o.

(³) HL L 209., 1992.7.24., 1. o.

(⁴) HL L 199., 1993.8.9., 84. o.

Az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága második tanácsának a T-203/02. sz. (¹), a The Sunrider Corporation kontra Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) – az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban résztvevő másik fél: Juan Espadafor Caba – ügyben 2004. július 8-án hozott ítélete ellen a The Sunrider Corporation által 2004. szeptember 29-én benyújtott fellebbezés

(C-416/04. P. sz. ügy)

(2004/C 300/55)

A The Sunrider Corporation, Torrance, Kalifornia (Egyesült Államok), képviseli A. Kockläuner ügyvéd, 2004. szeptember 29-én fellebbezést nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága második tanácsának a T-203/02. sz., a The Sunrider Corporation kontra Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) – az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban résztvevő másik fél: Juan Espadafor Caba – ügyben 2004. július 8-án hozott ítélete ellen.

A fellebbező fél azt kéri, hogy a Bíróság:

- 1) helyezze hatályon kívül az Elsőfokú Bíróságnak a T-203/02. sz. ügyben 2004. július 8-án hozott határozatát („megtámadott határozat”);
- 2) kötelezze a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalt (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) a Bíróság előtti eljárási költségek viselésére;
- 3) semmisítse meg a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal első fellebbezési tanácsának az R 1046/2000-1. sz. ügyben 2002. április 8-án hozott határozatát;
- 4) kötelezze a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalt (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) az Elsőfokú Bíróság és az OHIM előtti eljárási költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

A felperes álláspontja szerint az Elsőfokú Bíróság ítéletét a következő indokokra tekintettel kell hatályon kívül helyezni:

A közösségi védjegyrendelet 43. cikke (2) és (3) bekezdésének megsértése a rendelet 15. cikke (3) bekezdésével összefüggésben (jogosulatlan használat)

Az Elsőfokú Bíróság tévesen értelmezte a közösségi védjegyrendelet 43. cikkének (2) és (3) bekezdését a rendelet 15. cikkének (3) bekezdésével összefüggésben mivel tévesen vette figyelembe a harmadik fél által történő védjegyhasználatot.

E vonatkozásban, az Elsőfokú Bíróság tévesen értelmezte a közösségi védjegyrendelet 15. cikkének (1) és (3) bekezdésében foglalt bizonyítási teher megoszlását. Ezenkívül, az Elsőfokú Bíróság figyelembe vett olyan, nem bizonyító erejű (implicit) nyilatkozatokat és bizonyítékokat, amelyeket a felszólaló terjesztett elő. A fentiekben túl az Elsőfokú Bíróság megalapozott bizonyítékok helyett vélelmekre hagyatkozott. Végezetül, az Elsőfokú Bíróságnak meg kellett volna vizsgálnia, hogy a releváns tény- és jogkérdések fényében, az Elsőfokú Bíróság határozatával egyidejűleg jogszerűen meghozható-e lett volna a fellebbezéssel megtámadott határozat rendelkező részével azonos rendelkező résszel bíró új határozat.

A közösségi védjegyrendelet 43. cikke (2) bekezdésének megsértése: az ellentartott védjegy használatának nem megfelelő igazolása

Az Elsőfokú Bíróság megsértette továbbá a közösségi védjegyrendelet 43. cikkének (2) bekezdését, mivel tévesen értelmezte a tényleges használatnak a közösségi védjegyrendelet 43. cikkének (2) bekezdése értelmében vett fogalmát.

Különösen, az Elsőfokú Bíróság nem mérlegelte megfelelően, hogy:

- a felszólaló csupán három számlát nyújtott be az 1996-os évre vonatkozóan, amelynek értéke nem haladta meg a 3 476 euró összértéket,